

Με αφορμή την 19η Νοεμβρίου 2016 : Παγκόσμια Ημέρα Φιλοσοφίας

ΤΑ ΦΡΕΣΚΑ

ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΝΤΑΞΗΣ ΤΟΥ 11^{ΟΥ} ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Αποδεσμεύσου για Να Ζήσει(ς)...

T. 115 22-11-2016

Ήταν μια φορά ένας ορειβάτης και επιχειρούσε μια πολύ δύσκολη αναρρίχηση σε ένα βουνό με έντονη χιονόπτωση. Πέρασε τη νύχτα μαζί με άλλους στο καταφύγιο. Το πρωί το χιόνι έχει σκεπάσει για τα καλά το βουνό, πράγμα που κάνει την αναρρίχηση ακόμη πιο δύσκολη. Δεν θέλει, όμως, να γυρίσει πίσω, κι έτσι, όπως μπορεί, με μεγάλη προσπάθεια και θάρρος, συνεχίζει την αναρρίχηση, συνεχίζει να σκαρφαλώνει στο απόκρημνο βουνό. Μέχρι που κάποια στιγμή, ίσως από κακό υπολογισμό, ίσως γιατί η κατάσταση ήταν πραγματικά δύσκολη, πάει να στερεώσει στον πάσσαλο το σχοινί ασφαλείας και του γλιστράει ο γάντζος. Ο ορειβάτης γκρεμίζεται... αρχίζει να καταρρέει στο βουνό χτυπώντας άγρια στα βράχια ενώ το χιόνι πέφτει πυκνό...

Από μπροστά του βλέπει να περνάει όλη του η ζωή. Κλείνει τα μάτια περιμένοντας το χειρότερο, και ξαφνικά, νιώθει στο πρόσωπο του ένα χτύπημα από σχοινί. Χωρίς καθόλου να σκεφτεί, πιάνεται από το σχοινί με μια ενστικτώδη κίνηση. Ποιος ξέρει... Το σχοινί αυτό μπορεί να έμεινε εκεί κρεμασμένο από κάποιον πάσσαλο... κι αν είναι έτσι, θα μπορέσει να τον κρατήσει και να σταματήσει την πτώση του.

Κοιτάζει προς τα πάνω, αλλά το μόνο που βλέπει είναι η χιονοθύελλα και το πυκνό χιόνι που πέφτει πάνω του. Τα δευτερόλεπτα μοιάζουν αιώνες σ' αυτό το κατακλύσιμα που γίνεται όλο και πιο γρήγορο και μοιάζει να μην τελειώνει...

Ξαφνικά, το σχοινί τινάζεται και νιώθει αντίσταση. Ο ορειβάτης δεν βλέπει τίποτε, ξέρει όμως ότι προς το παρόν έχει σωθεί. Το χιόνι πέφτει ασταμάτητα, κι αυτός εκεί, δεμένος με το σχοινί, μέσα στο φοβερό κρύο, κρεμασμένος από ένα κομμάτι λινάρι, που τον κρατάει για να μην τσακιστεί πέφτοντας στη χαράδρα ανάμεσα στα βουνά.

Προσπαθεί να δει τι υπάρχει γύρω του, αλλά μάταια, δεν ξεχωρίζει τίποτε. Φωνάζει δυο-τρεις φορές, αλλά καταλαβαίνει ότι δεν υπάρχει περίπτωση να τον ακούσει κανείς. Η πιθανότητα να σωθεί είναι απειροελάχιστη. Και να δουν ότι λείπει, δεν θα μπορέσει κανείς ν' ανέβει να ψάξει γι' αυτόν πριν σταματήσει η χιονοθύελλα, αλλά και τότε ακόμη, πώς να ξέρουν ότι βρίσκεται κρεμασμένος στο γκρεμό;

Αντιλαμβάνεται πως αν δεν κάνει κάτι γρήγορα, αυτό θα είναι το τέλος του.

Όμως, τι να κάνει;

Θα μπορούσε ίσως να σκαρφαλώσει προς τα πάνω και να προσπαθήσει να φτάσει στο καταφύγιο, αμέσως όμως καταλαβαίνει πως κάτι τέτοιο είναι αδύνατον. Ξαφνικά... ακούει μια φωνή από μέσα του που του λέει «λύσου!» Μπορεί να είναι η φωνή του Θεού, ή η φωνή της εσωτερικής του σοφίας, μπορεί όμως να είναι κάποιο κακό πνεύμα, ή παραίσθηση... ακούει πάντως τη φωνή να επιμένει «λύσου, λύσου!»

Σκέφτεται πως αν λυθεί αυτή τη στιγμή σίγουρα θα σκοτωθεί. Θα είναι ένας τρόπος για να τελειώσει το μαρτύριό του. Μπαίνει στον πειρασμό να επιλέξει το θάνατο για να σταματήσει να υποφέρει. Ξαν απάντηση όμως στη φωνή δένεται ακόμη πιο σφιχτά. Και η φωνή επιμένει «λύσου!...

**...Μη βασανίζεσαι άλλο, δεν έχει νόημα τόσος πόνος...
λύσου!»**

Εκείνος, όμως, δένεται ακόμη πιο σφιχτά, ενώ πολύ αποφασιστικά λέει μέσα του πως καμιά φωνή δεν πρόκειται να τον πείσει να αφήσει αυτό που χωρίς αμφιβολία του έχει σώσει τη ζωή. Η σύγκρουση αυτή συνεχίζεται για ώρες, ο ορειβάτης όμως εξακολουθεί να είναι δεμένος με αυτό που νομίζει πως είναι η μοναδική του δυνατότητα για να σωθεί.

Ο μύθος λέει ότι την άλλη μέρα η ομάδα διάσωσης βρήκε τον ορειβάτη μισοπεθαμένο. Η ζωή του κρεμόταν από μια κλωστή.

Ακόμα λίγα λεπτά, και ο ορειβάτης θα είχε πεθάνει από το κρύο, παγωμένος, και, παραδόξως, δεμένος με το σχοινί του... σε απόσταση λιγότερο από ένα μέτρο από το έδαφος.

Λέω, λοιπόν, ότι, καμιά φορά, το να μην εγκαταλείπεις κάτι είναι θάνατος.

Κάποιες φορές, ζωή είναι να παρατάς αυτό που κάποτε σ' έσωσε.

Να αφήνεις πίσω τα πράγματα που μαζί τους είσαι δεμένος σφιχτά, επειδή νομίζεις ότι αν τα κρατήσεις θα σε σώσουν από την κατάρρευση.

Όλοι έχουμε αυτήν την τάση να δενόμαστε σφιχτά με ιδέες, πρόσωπα και καταστάσεις. Δενόμαστε με ανθρώπους, με χώρους, με τόπους γνωστούς, γιατί είμαστε βέβαιοι πως αυτό είναι το μόνο πράγμα που μπορεί να μας σώσει. Πιστεύουμε στο «γνώριμο κακό», όπως λέει ένα γνωστό γνωμικό.

Και παρόλο που από διαίσθηση καταλαβαίνουμε ότι το δέσιμο σημαίνει θάνατο, συνεχίζουμε να μένουμε αγκιστρωμένοι σ' αυτό που πια δεν μας χρειάζεται, σ' αυτό που δεν υπάρχει πια, τρέμοντας τις φανταστικές συνέπειες αν αποδεσμευτούμε.

Πηγή: Χόρχε Μπουκάι – Ο Δρόμος των Δακρύων – Εκδόσεις OPERA

Κι εδώ τελειώνει αυτή η διδακτική ιστορία και αρχίζει ένα παραμύθι:

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα όμορφο κοριτσάκι που ξεκίνησε στην πρώτη τάξη του Δημοτικού... σα μικρό χιονισμένο λουλούδι... Τον πρώτο καιρό όλα ήταν καλά! Το λουλούδι έλαμπε! Ώσπου ΣΒΙΙΙΝ!!!... Ξαφνικά, κάποιο πρωί το κορίτσι κρεμάστηκε πάνω στη μαμά του κλαίγοντας: ΜΗ ΜΕ ΑΦΗΝΕΤΕ ... ΟΧΙ ΔΕΝ ΠΑΩ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ!... Και κάθε φορά η μαμά «δενόταν» όλο & πιο σφιχτά πάνω του, το κράταγε στο σπίτι και κατηγορούσε με τα χειρότερα λόγια κάθε φωνή ειδικού που άκουγε κοντά της να επιμένει:

- Αποδεσμεύσου για να ΖΗΣΕΙ (Σ)... Μάθε του να «λύνεται»... (Κυριάκος Περβανός)